

Indenrigsministeren (Sigurd Berg):

Som jeg tidligere har omtalt her i Tinget har Ministeriet under Overvejelse en Forsikringslov for Ulykkestilfælde, der indtræffe i Landbrug og Skovbrug og disses Bierhverv. Udkastet til en saadan Lov er færdigt, og saa snart ske kan, vil der blive taget fat paa Forhandlingerne om dette Spørgsmaal med Arbejderforsikringsraadet, saaledes som det har været Tilfældet forud for enhver større Forsikringslov, der i de senere Aar er forelagt fra Regeringens Side. Under Udarbejdelsen af Forslaget har det imidlertid vist sig, at det statistiske Materiale, man raader over, er ret mangelfuldt, og at der ikke tilfulde lader sig drage de Erfaringer fra andre Lande, som man kunde have Brug for, idet Danmarks Forhold paa dette Omraade jo ere væsentlig forskellige fra de fleste andre Landes. Det har derfor været et almindeligt Ønske saavel hos Arbejderforsikringsraadet og det statistiske Bureau som hos de Forsikrings-selskaber, fra hvilke Ministeriet har indhentet Oplysninger, at faa gennemført et Lovforslag som det nærværende, i Kraft af hvilket der i et halvt Aar kan indsamles et Materiale, der kan være til Støtte ved Bedømmelsen af det Materiale, man kan erhverve paa anden Maade. Som ærede Medlemmer ville se, er det foreslaaet, at Lægerne skulle være forpligtede til at anmelde Ulykkestilfælde og derfor have et Vederlag, der nærmere bliver fastsat af Indenrigsministeren. Jeg anbefaler hermed Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

P. G. C. Jensen: Skønt jeg finder det meget naturligt, at man gør, hvad man kan for at skaffe sig nogle om end kun sparsomme statistiske Oplysninger vedrørende disse Forhold, synes jeg dog, at Forslaget gaar videre, end rimeligt er, ved de Krav, det stiller til Lægerne. Det er jo et Lovforslag, som under Strafansvar paalægger Lægerne at foretage visse Handlinger. I den Henseende maa man først spørge om, hvad det er for Handlinger, de skulle foretage, og dernæst, om de ere i Stand til at foretage dem. Det forekommer nu mig, at de ikke i alle Tilfælde ville være i Stand dertil. De skulle efter § 1 anmelde alle saadanne Ulykkestilfælde, som medføre Døden eller Arbejdsudygtighed udover tre Dage. Men det er vistnok noget, som meget hyppigt sker paa Landet, for hvilket denne Lov jo i Særdeleshed kommer til at gælde, at en Læge kun hentes en Gang og ikke mere. Naar en Mand f. Eks. nu er kommen til Skade ved

at skære sig paa en Le eller paa anden Maade, bliver Lægen maaske tilkaldt for at forbinde ham, men heller ikke oftere. Hvor kan saa en saadan Læge vide, om Manden senere dør eller ikke? Det kan jo bl. a. tænkes, at han dør af Blodforgiftning. Og hvor kan Lægen vide, naar Arbejdsdygtigheden er forbi, om vedkommende kan arbejde 2—4 eller 8 Dage efter? Hvor kan Lægen vide det, naar han ikke bliver tilkaldt oftere? Desuagtét gaar Lovforslaget saa vidt, at det under Strafansvar paalægger ham at give Oplysninger derom. Hvis Lægerne virkelig skulde opfylde Lovens Bud, saa maatte de, saa vidt jeg ser, altid have et Oplag af Skemaer i Lommen, naar de bleve kaldte til en hvilken som helst Forretning, de kunne jo ikke vide, om de ikke paa Vejen faa med en eller anden Person at gøre, der er kommen til Skade, og om hvem de derfor skulle skaffe de Oplysninger, der her forlanges. Fremdeles ville de blive nødte til at anstille et formeligt og meget indgaaende Forhør om en Mængde Enkeltheder, som de maaske dog ikke kunne skaffe sig paalidelig Besked om. Jeg forudsætter, at det er en Læge, der tilkaldes til en ganske ubekendt Person, maaske en Mand, der ikke hører hjemme i det Sogn eller den Egn, hvor Lægen virker. Han skal saa skaffe Oplysninger om hans Køn, Alder, ægteskabelige Stilling, de af ham forsørgede Personer, hvor mange Børn han har, om Arten af hans Beskæftigelse. Alt dette kan han maaske nok faa at vide, men saa skal han desuden afgive Erklæring om, hvorvidt Ulykkestilfældet omfattes af Loven af 7. Januar 1898 om Arbejdernes Forsikring mod Ulykkestilfælde i visse Virksomheder. Han maa sætte sig ind i denne Lov, endogsaa meget nøje, hvis han skal kunne afgive Erklæring om, hvorvidt Ulykkestilfældet omfattes af den. Det forekommer mig virkelig, at det er temmelig meget, man forlanger, at Lægerne skulle paatage sig, og det for en Betaling, som man endnu ikke kender, idet den først skal fastsættes af Indenrigsministeren. De udførlige Erklæringer, man forlanger, kunne de i mange Tilfælde ikke afgive, uden at de paa anden Haand maa søge at skaffe sig Oplysninger. Vilde det ikke efter Lægernes Stilling være langt naturligere, at man indskrænkede sig til at sige, at de skulde anmelde ethvert Ulykkestilfælde, til hvilket de kaldtes, men ikke mere, og at den, for hvem de anmeldte det, skulde foretage det videre fornødne. Hvis Anmeldelsen f. Eks. skete til Sogneraadet, skulde Sogneraadet sørge